

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X a X
bytem X
zastoupený Mgr. Marinou Musilovou, advokátkou
sídlem Sukova 49/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 11. 2023, č. j. MV-164553-3/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 2. 8. 2023, č. j. MV-118704-9/OAM-2022, jímž bylo řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastaveno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce podal současně žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany a žádost o udělení azylu podle § 12 písm. a), b) či § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný žádost o udělení azylu podle § 12 písm. a), b) či § 14 zákona o azylu vyloučil ze společného řízení. Vedl řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a řízení o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil. Městský soud v Praze v této věci žalobu proti rozhodnutí zamítl, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost a Ústavní soud o ústavní stížnosti zatím nerozhodl, ale odložil vykonatelnost napadených rozhodnutí žalovaného, Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.
4. Žalobce podal žádost o udělení azylu podle § 12 písm. a), b) či § 14 zákona o azylu kvůli existenci nových či silnějších důvodů pro vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale ministr vnitra vyhověl rozkladu proti tomuto rozhodnutí z důvodu zmatečnosti. Žalovaný vydal nové usnesení, kterým zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu opakované žádosti. V době podání této žádosti byl žalobce poživitelem doplňkové ochrany. Ministr vnitra vydal rozhodnutí, kterým zamítl rozklad proti usnesení o zastavení řízení a proti kterému žalobce podal žalobu.
5. Žalovaný podle žalobce porušil § 3 a § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu a § 12 a § 14 zákona o azylu.
6. Žalobce vyjádřil nesouhlas se zamítnutím rozkladu proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádostí chtěl dosáhnout prodloužení mezinárodní ochrany a odůvodnil ji tím, že trvají podmínky pro doplňkovou ochranu, ale zároveň z důvodu změny okolností měl za to, že by měl získat azyl jako vyšší míru mezinárodní ochrany. Žalobce od počátku namítal nesmyslnost rozdělení řízení o mezinárodní ochraně na dvě, protože jsou řešeny obdobné otázky a prokazují se obdobné okolnosti. Podle žalobcova názoru měl žalovaný posoudit splnění podmínek prodloužení mezinárodní ochrany v obou formách, nejprve se měl zabývat splněním podmínek pro azyl, a pokud by splněny nebyly, měl se zabývat důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, podle kterého má žalovaný při posuzování prodloužení doplňkové ochrany zkoumat i to, zda tuto ochranu neodůvodňují i jiné skutečnosti, než pro které byla tato ochrana přiznána. *A minori ad maius*, musí tedy posoudit, zda tyto nové okolnosti neodůvodňují udělení azylu, tedy hlavní formy mezinárodní ochrany.
7. Žalobce se politicky angažuje a v případě návratu do země původu by mu hrozila bezprostřední újma. Je odpůrcem X a dlouhodobě kritizuje X, kvůli které byla proti němu vznesena vykonstruovaná obvinění, na jejichž základě bylo vedeno extradiční řízení o jeho vydání do Ruska. V případě návratu by žalobci hrozilo kruté zacházení. Je aktivním členem X. Jménem Rusů žijících v České republice se X za X. Nejvyšší státní zástupce Ruské federace nařídil zahájit trestní řízení v souvislosti s X. Od počátku invaze na Ukrajinu se situace v zemi výrazně zhoršila. V Ruské federaci od roku X probíhá trestní stíhání proti žalobci, které je nezákonné a politicky motivované.

8. Dále žalobce zdůraznil, že považuje za absurdní argument ministerstva, že žádal o právo, které mu již bylo přiznáno. Je-li právo na mezinárodní ochranu jen jedno, pak by tímto kritériem neprošla ani žádná žádost o prodloužení doplňkové ochrany podaná za jejího běhu, protože by o prodloužení doplňkové ochrany bylo možné žádat až po uplynutí doby, na kterou byla udělena, což je v rozporu s § 53a odst. 4 zákona o azylu.
9. Podle žalobce tvzení se žalovaný dopustil nesprávného výkladu § 3a odst. 1 zákona o azylu, když tvrdil, že o mezinárodní ochranu může žádat jen cizinec a žalobce nebyl cizincem v době podání žádosti, protože byl poživitelem mezinárodní ochrany. Z § 3a odst. 1 zákona o azylu však tato podmínka neplyne a podle § 2 odst. 3 zákona o azylu je cizincem i poživitel doplňkové ochrany. Tvzení ministerstva o tom, že byl neoprávněným žadatelem, protože nebyl cizincem, nemůže obstát. Podmínky nepřipustnosti opakované žádosti o doplňkovou ochranu plynou z § 10a ve spojení s § 11 zákona o azylu, žalovaný a ani ministr vnitra se jimi však nezabývali.
10. Na závěr své žaloby žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 1. 2024 uvedl, že žalobní námitky směřují převážně proti rozhodování Ministerstva vnitra a nikoli ministra vnitra, který napadeným rozhodnutím potvrdil postup správního orgánu I. stupně.
12. K námitce o nesmyslnosti rozdělení řízení na dvě samostatná žalovaný podotkl, že podle § 48 odst. 2 správního řádu lze totéž právo přiznat nebo tutéž povinnost uložit z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Když žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, domáhal se téhož práva, které mu již bylo přiznáno, proto ji žalovaný považoval za zjevně právně nepřipustnou, což ministr vnitra potvrdil.
13. Podle žalovaného zákon o azylu neobsahuje pojmy „žadatel o udělení azylu“ a „žadatel o udělení doplňkové ochrany“, ačkoli rozlišuje dvě formy mezinárodní ochrany. Podle § 28 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany a podle § 1 písm. b) zákona o azylu zná tento zákon jen řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný dále odkázal na vymezení žadatele o udělení mezinárodní ochrany v § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a na definici účastníka řízení podle § 20 zákona o azylu. Z tohoto zákona vyplývá, že mezinárodní ochrana je pouze jedna, třebaže ve dvou formách, řízení je vždy vedeno ve věci mezinárodní ochrany jako celku a žádost lze podat pouze o mezinárodní ochranu jako celek.
14. Podle § 37 odst. 1 správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu bez ohledu na své označení. Žalovaný proto posoudil podání žalobce označené jako „Žádost o udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) či humanitárního azylu dle § 14“ jako žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Současně byl poživitelem doplňkové ochrany a podal i žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany.
15. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad, i když byl a je osobou poživající mezinárodní ochrany. Opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu se domáhal práva, které mu již bylo přiznáno a které v danou dobu požíval a stále požívá. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zjevně právně nepřipustná podle § 45

odst. 3 správního řádu a řízení o ní bylo zastaveno. Nebylo namístě hodnotit, zda je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu přípustná podle § 11a zákona o azylu.

16. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
18. Dne 20. 1. 2021 žalovaný vydal rozhodnutí, č. j. OAM-96/LE-LE05-LE05-R2-2019, kterým byla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany na dobu jednoho roku. Dne 20. 12. 2021 podal žalobce žádost o prodloužení udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a současně žádost o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu či humanitárního azylu. Podáním těchto žádostí bylo zahájeno správní řízení pod č. j. OAM-96/LE-LE05-2019.
19. Dne 29. 6. 2022 žalovaný vydal usnesení, č. j. MV-118704-2/OAM-2022, kterým ze společného řízení vyloučil správní řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu podle § 140 odst. 3 správního řádu. Žalovaný zjistil, že tato žádost byla již druhá v pořadí a na základě první žádosti již byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany, kterou žalobce stále požíval. Když žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, které je poživitelem, domáhal se téhož práva, které mu již bylo přiznáno. Měl také postavení poživitele mezinárodní ochrany a nikoli postavení cizince ve smyslu zákona o azylu, proto nebyl oprávněn podat žádost o mezinárodní ochranu. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zjevně právně nepřípustná ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu. Žádost o prodloužení doplňkové ochrany byla však podána včas a bylo třeba ji posoudit meritorně. V zájmu urychlení a zjednodušení správního řízení bylo třeba rozhodovat o jednotlivých otázkách samostatně.
20. Žalovaný zamítl návrh na prodloužení doplňkové ochrany rozhodnutím ze dne 4. 7. 2022, č. j. OAM-96/LE-LE05-PD1-2019, z důvodu, že žalobce má vedle X i X občanství a může využít ochrany X. Městský soud v Praze zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 5. 5. 2023, č. j. 4 Az 23/2022-59. Nejvyšší správní soud vydal usnesení dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Azs 129/2023-34, kterým žalobcovu kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze odmítnul pro nepřijatelnost. Nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena a ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně, a Městský soud v Praze ani hrubě nepochybil při výkladu práva. Ústavní soud vydal dne 29. 8. 2023 usnesení, sp. zn. IV. ÚS 2209/23, kterým odložil vykonatelnost usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Azs 129/2023-34, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2023, č. j. 4 Az 23/2022-59, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2022, č. j. OAM-96/LE-LE05-PD1-2019, do vykonatelnosti rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti.
21. Dne 30. 6. 2022 žalovaný vydal usnesení, č. j. MV-118704-3/OAM-2022, kterým podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Usnesení odůvodnil tím, že žalobce, který je v postavení poživitele mezinárodní ochrany, není oprávněn podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a domáhat se práva, které mu již bylo přiznáno a kterého v současnosti požívá.
22. Žalobce podal proti tomuto usnesení rozklad dne 10. 8. 2022. Ministr vnitra svým rozhodnutím ze dne 29. 11. 2022, č. j. MV-157073-3/SO-2022, zrušil toto usnesení a vrátil

věc k novému projednání. Vytkl správnímu orgánu I. stupně nedůslednou aplikaci pojmu mezinárodní ochrany, která způsobuje zmatečnost usnesení, když není zřejmé, zda existují dvě mezinárodní ochrany, nebo pouze jedna ve dvou formách.

23. Dne 2. 8. 2023 žalovaný vydal usnesení, č. j. MV-118704-9/OAM-2022, kterým podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Mezinárodní ochrana je pouze jedna, třebaže ve dvou formách, řízení je vždy vedeno ve věci mezinárodní ochrany a žádost lze podat pouze o mezinárodní ochranu jako celek a nikoli o „mezinárodní ochranu formou azylu“ či „žádost o udělení azylu“, i když ji žalobce takto nazval. Žádost se posuzuje podle svého obsahu. Žalobce byl v době podání své žádosti poživitelem doplňkové ochrany, nebyl oprávněn podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a domáhat se práva, které mu již bylo přiznáno a které v dané době požíval.
24. Žalobce podal proti tomuto usnesení rozklad dne 1. 9. 2023. Vycházel od počátku z právní úpravy, že mezinárodní ochrana je pouze jedna a ve dvou formách a ministerstvo podle § 20 zákona o azylu rozhoduje nejprve o azylu, a pokud nejsou splněny jeho podmínky, posuzuje doplňkovou ochranu. Podle žalobce by ministerstvo mělo stejným způsobem postupovat při podání žádosti o prodloužení mezinárodní ochrany. Žalobce chtěl dosáhnout prodloužení mezinárodní ochrany. Namítl také nesmyslnost rozdělení jeho řízení o mezinárodní ochraně na dvě. Ministerstvo mělo posoudit splnění podmínek prodloužení mezinárodní ochrany v obou formách. Upozornil také na nesprávný výklad § 3a odst. 1 zákona o azylu. Ministerstvo dovodilo, že žádost o mezinárodní ochranu může podat jen cizinec a žalobce nebyl cizincem v době podání žádosti, protože byl poživitelem mezinárodní ochrany. Podle § 2 odst. 3 zákona o azylu je i poživitel doplňkové ochrany cizincem. Žalobce také namítl, že usnesení bylo vydáno v době, kdy nebyl formálně poživitelem mezinárodní ochrany, protože Městský soud již rozhodl o jeho žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany a Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek jeho kasační stížnosti.
25. Dne 30. 11. 2023 ministr vnitra podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítl rozklad proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 2. 8. 2023, č. j. MV-118704/OAM-2022. Žalobce byl v době podání opakované žádosti osobou požívající mezinárodní ochrany. Opakovanou žádostí se domáhal práva, které mu již bylo přiznáno a které v danou dobu požíval. Skutečnost, že existuje pouze jedna mezinárodní ochrana ve dvou formách, uvedl v podaném rozkladu i žalobce. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zjevně právně nepřípustná ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu. K tvrzenému neposouzení skutkového stavu ke dni rozhodování ministr vnitra uvedl, že Ústavní soud usnesením ze dne 29. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2209/23, odložil vykonatelnost usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Azs 129/2023-34, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2023, č. j. 4 Az 23/2022-59, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2022, č. j. OAM-96/LE-LE05-PD1-2019, do vykonatelnosti rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti. V době podání rozkladu dne 1. 9. 2023 byl žalobce podle usnesení Ústavního soudu žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Námitky uplatněné v rozkladu míří mimo důvody, o které se opírá napadené usnesení, a proto nejsou pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu důvodné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a

právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů.

27. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu *žádost nesmí být zjevně právně nepřípustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66).*
28. Podle ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu *lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*
29. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřípustná.*
30. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí mezinárodní ochranou ochrana poskytnutá na území cizinci formou azylu nebo doplňkové ochrany.*
31. Podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu *se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, rozhodne o udělení azylu.*
32. Podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu *je osoba požívající doplňkové ochrany oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*
33. Žalobce byl se svou první žádostí o mezinárodní ochranu úspěšný, byla mu udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany na dobu jednoho roku. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18-1, „[s]oučasný správní řád upravuje institut překážky věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 odst. 2) a v souladu s dlouhodobou právní doktrínou i soudní praxí jej výslovně spojuje toliko s rozhodnutími pozitivními, a nikoli s rozhodnutími negativními, jimiž správní orgán zamítl žádost či návrh účastníka řízení.“ Výsledkem řízení o první žádosti proto bylo pozitivní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a rovněž vznikla překážka věci pravomocně rozhodnuté.
34. Žalobce si následně podal obsahově dvě žádosti, a to o prodloužení doplňkové ochrany a o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě namítl, že jeho řízení o mezinárodní ochraně nemělo být rozděleno na dvě. Žalovaný ze společného řízení vyloučil žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 140 odst. 3 správního řádu, protože bez nutnosti jakéhokoli dokazování shledal, že se jedná o žádost zjevně právně nepřípustnou podle § 45 odst. 3 správního řádu, ale zároveň si byl vědom nutnosti meritorně posoudit žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Soud v první řadě konstatuje, že se přiklání k závěru, ke kterému během správního řízení dospěli žalobce i žalovaný, a to že mezinárodní ochrana je jediným právním institutem, který v sobě zahrnuje ochranu ve formě azylu a ochranu ve formě doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá z § 2 odst. 1 písm. a) a § 28 odst. 1 zákona o azylu i z komentářové literatury (CHMELÍČKOVÁ, N., VOTOČKOVÁ, V. *Zákon o azylu. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN 978-80-7552-479-9.). Samotná skutečnost, že je mezinárodní ochrana jediným právním institutem, však nevylučuje možnost žalovaného rozhodovat o dvou žalobcových žádostech samostatně z důvodu procesní ekonomie.

35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, „[z]a zjevně právně nepřipustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování.“ Žalovaný postupoval v souladu s tímto rozhodnutím, kdy na první pohled určil, že žalobcově žádosti nelze vyhovět, a řízení o ní zastavil. Pouze pokud by právní nepřipustnost nebyla zjevná a žalovaný by prováděl další dokazování nebo zjišťování, musel by o žádosti rozhodovat meritorně.
36. Žalobce v žalobě usiloval o to, aby žalovaný posoudil splnění prodloužení mezinárodní ochrany v obou formách. Takový požadavek na opětovné posouzení však nemá oporu v zákoně o azylu. Žalovaný přiznal mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany a zákon o azylu obsahuje postup pro její prodloužování v § 53a odst. 4 zákona o azylu, nikoli však podklad pro změnu formy mezinárodní ochrany během jejího trvání. Každý může v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany předložit nové skutečnosti, které mohou zdůvodnit nutnost jejího dalšího trvání, jak podle informací vyplývajících ze žaloby patrně žalobce učinil a žalovaný je vzal v potaz při řešení této otázky v řízení, které skončilo zamítnutím žalobcovy žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný by mohl posuzovat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, pouze v případě, že by žalobce přestal požívat doplňkové ochrany a podal si opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud proto shrnuje, že v zákoně o azylu se nenachází ustanovení, které by poskytovalo oporu pro opětovné posouzení podmínek pro udělení azylu v případě, když byla již udělena doplňková ochrana, která dosud trvá.
37. Dále žalobce v žalobě argumentoval tím, že podle stávající soudní praxe má ministerstvo pro posuzování prodloužení doplňkové ochrany zkoumat i to, zda tuto ochranu neodůvodňují i jiné (nové) důvody, než pro které byla tato ochrana přiznána, a že *a minori ad maius* musí posoudit, zda tyto nové skutečnosti neodůvodňují udělení azylu. Žalobce odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35. Soud pro úplnost uvede právní větu z tohoto rozsudku: „Jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.“ Tento případ, na který žalobce odkázal, se týká pouze prodloužování doplňkové ochrany, nikoli opětovného posuzování podmínek pro udělení azylu v době trvání doplňkové ochrany. Žalovaný je povinen posoudit, zda je možné prodloužit doplňkovou ochranu z nových důvodů, ale tyto nové důvody neslouží pro opětovné posouzení podmínek udělení azylu v situaci, kdy žalobce stále požívá mezinárodní ochrany.
38. Žalobce v žalobě označil za absurdní argument žalovaného, že žádal o právo, které mu již bylo přiznáno, protože je-li právo na mezinárodní ochranu jen jedno, pak by tímto kritériem neprošla ani žádná žádost o prodloužení doplňkové ochrany podaná za jejího běhu, protože by o její prodloužení bylo možné žádat až po uplynutí doby, na kterou byla udělena, což by bylo v rozporu s § 53a odst. 4 zákona o azylu. Soud však tyto úvahy za správné nepovažuje. Žádost o prodloužení doplňkové ochrany se týká trvání již přiznaného práva. Pouze pokud by již uplynula doba stanovená v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, aniž by její

poživatel podal včas žádost o její prodloužení, musel by podat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a § 53a odst. 4 zákona o azylu by nebylo možné aplikovat. Pouze po uplynutí doby trvání doplňkové ochrany a po podání opakované žádosti, pokud by byla přípustná, by žalovaný znovu posuzoval podmínky pro udělení azylu a doplňkové ochrany, jak plyne z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

39. V napadeném rozhodnutí o zamítnutí rozkladu se neobjevuje argumentace týkající se postavení žalobce jako cizince. V rozhodnutí I. stupně se skutečně nachází chybná argumentace, že žalovaný je v postavení poživatele mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a nikoli v postavení cizince ve smyslu zákona o azylu a nebyl oprávněn podat žádost o mezinárodní ochranu. Soud souhlasí se žalobcem, že v souladu s § 2 odst. 3 zákona o azylu je i osoba požívající doplňkové ochrany cizincem, to však nic nemění na tom, že žalobce podal zjevně právně nepřipustnou žádost o mezinárodní ochranu.
40. Žalobce rovněž namítl, že ministerstvo a ani ministr vnitra se nezabývali podmínkami nepřipustnosti opakované žádosti o doplňkovou ochranu podle § 10a ve spojení s § 11 zákona o azylu. Soud v první řadě podotýká, že ustanovení § 11 se týká řízení o odnětí azylu a řízení o předání do příslušného státu. Je zde nicméně nutné subsidiárně aplikovat § 45 odst. 3 a § 48 odst. 2 správního řádu, protože zákon o azylu neobsahuje speciální úpravu týkající se zjevně právně nepřipustných žádostí. Žalovaný dospěl k závěru, že je žádost zjevně právně nepřipustná, protože se žalobce domáhal již přiznaného práva, a proto ji neposuzoval meritorně, s čímž soud souhlasí. Pouze pokud by žádost nebyla zjevně právně nepřipustná a bylo by možné o ní meritorně rozhodnout, což nebyl žalobcův případ, by se žalovaný mohl též zabývat tím, zda není nepřipustná podle § 10a zákona o azylu.
41. Žalobce také předložil zcela obecné námitky, že žalovaný porušil § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a § 12 a § 14 zákona o azylu, kteréžto ovšem nelze považovat za žalobní bod. Soud navíc sám porušení těchto ustanovení neshledal a opět zdůrazňuje, že zjevná právní nepřipustnost žalobcovy žádosti neumožnila její meritorní posouzení. Z téhož důvodu se žalovaný ani soud nezabývali žalobcovou politickou činností.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. srpna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce